

Don Juan.

Opera i to Acter.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Sønns Forlag.

1864.

Stanco Lunos Bogtrykkeri ved F. C. Wulke.

Don Juan.

Personerne.

Commandanteu.

Donna Anna.

Don Ottavio.

Don Juan.

Donna Elvira.

Leporello.

Berlina.

Masetto.

Bønder, Bønderpiger, Vagt, Tjenere, Musikanter.

Første Act.

Commandantens Hauge, Døren ud til Veien aaben, enbeel af Bygningen
sees bagved, Nat.

Leporello (alene).

Sjelden Penge, Frygl des fleer,
Staae om Matten udenfor,
Medens inde Herren leer,
Det var hidtil mine Kaar!
Hvorfor selv ei Herre være?
:|: Fanden være Tjener meer! :|:
Ja, ja, ja, ja,
Fanden være Tjener meer!
Det for galt er, paa min Værelse!
Mens han Elskovslønnen henter,
Jeg paa Gaden staaer og venter,
Paa Gaden venter, paa Gaden venter!
Herre kan jeg gjerne være;
:|: Fanden være Tjener meer! :|:
Hvad er det? Der kommer Krogen!
Det er bedst, jeg søger Krogen,
:|: Ganske stille der jeg staaer! :|:

Don Juan. Donna Anna.

Don Juan kommer ind med hende, dybere fra Haven af.

Donna Anna.

Hvis Du, Frække, ei mig dræber,
Ei Du slipper af min Arm!

Don Juan.

Ha, forgjæves Du kun stræber,
See, jeg trodse kan Din Harm!

Donna Anna.

Hvis Du, Frække, ei mig dræber,
Ei Du slipper :: af min Arm! ::

Don Juan.

Ha, forgjæves Du kun stræber,
Jeg jo trodsø kan Din Harm,
Ja Din svage Harm!

Leporello.

Hun for Ketten, o Gud, os slæber,
Bed sig taabelig Allarm!

Donna Anna.

Kommer! hjælper! mig dog hører!

Don Juan.

Ti, og huff jeg Bærge fører!

Donna Anna.

Hævni Dig ramme!

Don Juan.

Frygt dens Flamme!

Donna Anna.

Kommer, iler!

Don Juan.

Lykken smiler!

Donna Anna.

Som en Rasende jeg stræber,
Mig at flynge til Din Arm!

Don Juan.

Hvert et Ord af Dine Læber,
Kun oplusjer vildt min Harm!

Leporello.

Os at styrte hun kun stræber,
Bed sig taabelig Allarm!

Commandanten. De Forrige.

Commandanten træder ind med dragen Kaarde. Anna slipper Juan og flyr.

Commandanten.

Slip hende, Frække!

Træk og forsvær Dig!

Don Juan.

Mig vil Du skrække?
Bort Gamle, vaer Dig!

Commandanten.

Først skal mit Bærg
Ungt nok Dig slaae.

Don Juan.

Jeg gaaer mod Baarnagt ei!
Leporello.

Hjælp Gud i Nøden
Mig at bestaae!

Commandanten.

Ei skal Du, Nidding,
Min Hævn undgaae!

Don Juan.

Nidding, jeg?

Commandanten.

Nidding, Du!

Don Juan.

Nidding, jeg?
Modtag da Døden,
Vil Du det saa!

(De fægte. Don Juan saarer Commandanten. Han synker til Jorden.)

Don Juan.

Ha! saadan Du svag, forældet,
Beb Dit Blod Din Asmagt lærte!
Alt nu paa Dit visne Hjerter,
Kuger tungt den matte Død!

Commandanten.

Alt, til Bistand! jeg er fældet!
Alt jeg føler Dødens Smerte!
I mit gjennemborte Hjerter
Sluffes Livets sidste Blod!

(Døer.)

Leporello.

Hvilket Uheld! at, jeg gruer,
Binebænken alt jeg skuer,
Lænter, Sværd og Død mig truer!
Sid jeg var slet ikke født!

Don Juan.
Leporello! hvor er Du?

Leporello.
Af! her er jeg, desværre!
Og Herren?

Don Juan.
Er her!

Leporello.
Hvem var det da, der døde?

Don Juan.
Hvilket Spørgsmaal, Du Tosse! Den Gamle!

Leporello.
Deilig! De en Datter vil vinde,
Og hendes Fader Døden da strax maa finde!

Don Juan.
Han jo selv gik i Døden!

Leporello.
Ja, men Frøkenen var dog ei skyldig!

Don Juan.
Stille! Gjør mig ei vred! følg med mig!
Vi i Hast nu maae skynde os bort!

Leporello.
Ja, afsted i en Fart, vor Tid er kort!
(De see Vns og ile ud af Saugeporten.)

Don Ottavio. Donna Anna. Tjenere.

Anna.
Af, min Fader i Fare!
Lad os ile til Hjælp!

Ottavio.
Elfste, vær rolig!
For min Haand skal han falde!
Men hvor er den Forræder?

Anna.
Hvor er de Begge? —
Gud! min Fader i Blod!
O, stufses ei mit Dø!

O Skræk! o Jammer!
 Min Fader! o min Fader!
 O elskte Fader!

Ottavio.
 Vor Fader!

Anna.
 Min-elskte Fader han skaante ei!
 O Jammer! disse Blikke ere brustne!
 Dødens Blegghed alt han har bedækket!
 Han hører ei min Røst, seer ei min Smerte!
 O min Fader! elskte Fader! o hør Din Datter!
 Jeg bæver, jeg døer!
 (hun bliver asmægtig.)

Ottavio (griber hende i sine Arme).
 Hjælper! i Dødens Fare den Hulde svæver!
 Bring Hjælp herhid! bring Hjælp herhid!
 Hurtig kun! redder hende! o red min Elskte!
 O Anna! Elskte Veninde!
 Saa grum, saa brat en Skræk hende kan koste Livet!
 Hun oplives! Tak Himlens milde Magter!

Anna.
 O! min Fader!

Ottavio.
 Bortdrager i Hast den sørgelige Gjenstand
 Hen til sin mørke Volig.
 (Liget bortbæres.)
 Kom til mit Hjerter, min elskte Brud! vær rolig!

Anna.
 Bort nu til Gravens Gjemme!
 Dit er de Dødes Rige!
 Saae Du, hvor grumt han blødte,
 Som mig, af! Livet gav!

Ottavio.
 Kjend dog mit Blik, min Stemme!
 Fat Dig, Du hulde Pige!
 Det Bryst, som Du forstøder,
 Er trofast til sin Grav!

Anna (fatter sig).

Min Ven — tilgiv — mit Hjerte
Er knuset, døvet af Smerte!
O Fader! hvor er Du?

Ottavio.

Din Fader — lad hans Minde
Her ved mit Bryst forsvinde,
Din Ven Dig omfavner nu!

Anna.

Al! min Fader! min Fader, hvor er Du?

Ottavio.

Lad hans Minde her ved mit Bryst forsvinde!
Din Brudgom, Din Brudgom, Dig Brudgom
Din favner nu.

Anna (voldselig begejstret).

Vel! sværg at hævne min Faders bittre Død!

Ottavio.

Jeg sværger! jeg sværger!
Min Ed skal Du betrygge,
Vor tro, vor faste Pagt!

Begge.

Vor Pagt Du, Himmel, skue,
Vi paa Din Hjælp tør bygge!
:|: Kjøl Du vor indre Flamme!
Giv Du os atter Fred! :|:

(De gaar.)

Gabe; ved Hundserene Seber, endnu i 98 Sommernat.

Don Juan og Leporello træde ind.

Don Juan.

Nu rast! Bær kun ei bange! Sig, hvad vil Du?

Leporello.

Sagen, hvorom her handles, er saa vigtig —

Don Juan.

For Fanden! den er af Vigtighed?
Nu saa tal da, forklar Dig!

Leporello.

Men sværg mig, at De ei heftig blive vil!

Don Juan.

Jeg sværger ved min Gæde,
Naar al den Snak Du blot vil lade være!

Leporello.

Er vi ene?

Don Juan.

Det seer Du?

Leporello.

Os Ingen hører?

Don Juan.

Nei!

Leporello.

Og jeg kan sige ærligt Alt, hvad jeg tænker?

Don Juan.

Ja!

Leporello.

Herre, hør da et Ord, tro dog en ærlig Tjener:
Det Liv, som her I fører, rædsomt det ender.

Don Juan.

Hvad, Du Frække! vil Du spotte?

Leporello.

Men De har svoret —

Don Juan.

Bogt Dig, jeg Eden ei glemmer! Stille, hvis ei —

Leporello.

Alt, jeg er stum, knap jeg drager Aande!

Don Juan.

Saa lad os være Bemær!

Du neppe gætter, hvorfor jeg nu er her?

Leporello.

Jeg veed slet Intet; men let jeg Alting aner:

De nu atter har en Ny, kan jeg gætte,

Atter En, som paa Listen jeg kan sætte?

Don Juan.

Sandhed — Du har Ret! Tænk Dig, hvor heldigt!

En yndig Dame har jeg her opdaget;

Nun med Blikke vi talte, mit Die hende spurgte;

Her nu jeg venter hendes Budskab og Svar.
Hurtig tilside! jeg hører Nogen nærme sig!

Leporello.

Af Herre! lad ei Ondt blive værre!

Don Juan.

Ti stille! lad os lure!

Leporello.

Herre! er det hende?

Don Juan.

Det er vistnok en Anden!

Nu tilside i Hast!

Leporello.

Ham plager Fanden!

De Forrige. Donna Elvira.

Elvira (som halv i Billedse).

Af, kan mig Ingen sige,
Hvor den Troløse er,
Som grunt mig moune svige,
Og mig dog er saa kjær!
Kodfæstet dybt i Brystet
Boer end hans Billeds Glød;
Jeg bliver aldrig trøstet,
Før ved den Falskes Død.

Don Juan.

Et! stille! Elskovs Pige
Mig vinker hist i Sangen!

Elvira.

Jeg bliver aldrig trøstet,
Af, før i Gravens Skjød!

Don Juan.

Stakkels Pige! stakkels Pige!

Elvira.

Ei før i Gravens Skjød!
Ja, først der al Kval er død!

Don Juan.

Hvad om min Trøst tog hendes Hjerter fangen!

Leporello (affides).

Saa kan han trøste hundred' vist ad Gaugen!

Don Juan.

Donna!

Elvira.

Hvem der?

Don Juan.

Himmel! hvad seer jeg?

Leporello.

O, herligt! Fru Elvira!

Elvira.

Don Juan!

Du her! nedrige Sjæl! falske Bedrager!

Leporello.

Ja, hun med Kette skjænder;

Man kan høre, at hun tilgavns ham kjender!

Don Juan.

Min elskede Elvira! lad Breden ei henrive Dig!

O hør mig, og døm mig ei saa haardt!

Elvira

Hvad kan Du sige, Du min Lykkes Morder?

Ind i min Bolig hemmeligt Du Dig sniger,

Og ved Din Tale og Dine Eder Du mit Hjerte besværer;

Med Din farlige Smiger Du min Kjærlighed nærer,

Og Din Haand mig byder; men snart, Forræder,

Dine Eder formastelig Du bryder, og den Mø, Du bedaarer,

Som Du for Gud til Brud Dig havde kaaret, Du forraader,

Forlader, og skuer koldt hendes Sammer, Nag og Smerte,

Fordi hun daarlig skjænte Dig sit Hjerte!

Leporello.

Af, den Arme mig rører!

Don Juan.

Mig at forsvare, vil Du dog ei mig negte?

Det kan jeg.

Leporello.

Hans Forsvar! troe mig, det er ægte!

Elvira.

Jeg vil ei høre!

Din glatte falske Tale kan mig ei længer røre;
Men snart vil Retfærd's Himmel med Hævne's Flamme
En lav Forræder's Hjerte ramme!

Don Juan.

Kolig! fat Dig dog blot, min Elskede!

(Gid bare jeg vel var herfra!)

Hvis ei mit Ord for sandt Du tager,
Saa hør da denne Leporello.

Leporello.

Hvad behager?

Don Juan.

Nu? kan Du tale?

Leporello.

Hvad Fanden skal jeg sige?

Don Juan.

Ja vist, sig Du kun Alting.

Elvira.

Nu vel! saa tal da!

Leporello.

Signora! ja i Sandhed, det maa man sige:

Man kan ei altid gjøre, hvad man vil, i denne Verdens Rige!

Elvira.

Leporello! Du vover med min Sorg frækt her at spotte!

Men — Du Himmel! — han er her ei meer!

Hellige Gud! flygtet! Den Forræder!

Leporello.

Aa, hold dog op at græde, han ei fortjener denne Sorg,
disse Taarer.

Elvira.

Med hvilken Ondskab har han kaldt mig forraadt!

Leporello.

Hør mig, min Naadige! De maa ei troe, Signora,

At De alene er den Stakkell, han narrede!

Nei, see kun! her jeg paa denne Liste har

Skrevet op Alle dem, han har bedraget;

Alle Lande, alle Byer, kjende hans Rænter!
 Jo, han er slem, værre, end selv De tænker,

(Han tager en Liste frem.)

Hvis, min Donna, De behager at høre
 Denne Liste, som jeg har at føre
 Paa de Skjønne, hans Konst monne røre,
 Smukke Ting da De skal faae at see!
 Først Italien, et hundred og tyve,
 En Snees Tydske, for ikke at lyve.
 Frankrigs Piger de rundt om ham flyve,
 Men see ved Spanien, ja ved Spanien staaer Tusind og tre!
 Alle lutter søde Piger!

Snart han synker, snart han stiger,
 Blandt Comtesser, Baronesser,
 Bønderpiger og Prindsesser,
 Ligevægt i Elfskovs Riger
 Er hans Lov, det kan man see!
 Kjælent han smelter med Blondiner
 Blye som Duen ømt han klager,
 Med Brunetten stolt fremtriner,
 Alle Hjerter han behager!
 Han om Bintren til Veninde
 Vælger allerhøjest de Trinde
 Sommerlyst er ham de Kanke,
 Saadan veksler hans Sind og Tanke
 Tusind Skjønne af hver Alder
 Vønlig ham sin Elsker kalder,
 Selv tre Sneje Mars Coquetter
 Han med Lyst paa Listen sætter.

Men de søde

Spæde Blomster,
 Som af kjælen Længsel blegner,
 Dem i Hertet han sig tegner,
 Dog de visne snarlig hen
 I den Flamme, dem omhegner!
 Da han plukker nye igjen.

(Løber ud.)

Elvira

(Creiser sig fra Bænken og styrter paa Knæ med Hænderne mod Himlen).

For sidste Gang, o Herre! Du Din Naade mig skjænke!
 O, giv mig Styrke til som en Hævnenes Engel ham at straffe!

Ja som et Skræffens Billeb jeg vil følge hans Spor,
 Hvor han sig vender, skal mit Nafn han skue;
 Naar han med Møie sig alt seirende troer,
 Staaer jeg for hans Dø!

(Her ud.)

Vandlig Egn. Morgen. Paa den ene Side et Bærtshuus paa den anden Indgangen til Gaugen ved Don Juans Gaard. En Bondeforsamling kommer ud fra Bærtshuset, sygende og dansende; deriblandt:

Masetto. Berlina.

Berlina.

Unge Piger! bryd Hjerternes Fængsel,
 Hurtig iler den blomstrende Baar!
 Hvorfor dølg den lønlige Længsel?
 Døet røber, hvad Hjertet attraaer;
 Stedse Kjærligheds Fryd deri slaaer.

Chor.

Trallala! Stedse Kjærligheds Fryd deri slaaer.

Masetto.

Unge Knøse, hold op med at vanke
 Om i Løndom, snart hist og snart her;
 Vel det fryder Smaaablomster at sanke,
 Elskovs Rose dog skjønnere er!
 Trallala! Stedse Kjærligheds Fryd er os nær!

Chor.

Trallala! Stedse Kjærligheds Fryd er os nær!

Berlina og Masetto.

Elskov! Elskov! Dit Bud vil vi lyde,
 Spøge, kysse, ved Livet os fryde!
 Dine Flammer ubulgte frembyde,
 Himlen, Himlen, omgiver os da!

Chor.

La la la la, Himlen, Himlen, omgiver os da!

De Forrige. Don Juan. Leporello træde ind.

Don Juan.

Ei, see her, Leporello! hvor heldigt!
 See, hvilken glad og munter Flok af unge Piger!

Leporello.

Ja, Poffer staaer deri,
At vi aldrig for Galskab blive frie!

Don Juan.

Kjære Venner! bliv ved dog! lad mit Komme Eders Fryd
ei standse!

Bliver ved kun med Sange og med Dands!
Den Fest er vel et Bryllup?

Berline.

Ja, min Herre,

Og her Bruden De stuer!

Don Juan.

Hvor hun er deilig!

Og Brudgom?

Masetto.

Seg, Deres Tjener!

Don Juan.

Hvor vakker!

Ja, i Sandhed, dette Par vil jeg skjænke al min Naade!

Leporello (til Masetto).

Lad bare ham nu raade!

Berlina.

Ja, min Masetto er ærlig og elskværdig!

Don Juan.

Og Dig tilbeder —

Sig mig, min smukke Pige, hvad Du hedder?

Berlina.

Berlina!

Don Juan.

Og Du da?

Masetto.

Masetto.

Don Juan.

Min yndige Berlina og Du, min Ven Masetto,

Paa mit Vennskab begge I sikke ere!

Leporello! hvor kan den Styngele være?

Leporello.

Ja, Børn! I paa min Ære, paa mit Venſkab kan Alle
ſikre være!

Don Juan.

Stynd Dig herfra, og hele Hoben til Slottet nu Du fører!
Alle ſkal more ſig! lad dem dansſe, og Vinen muntert
lad flyde,

Glade Sange ſkal lyde!

Derpaa rundt om i Haven og op paa Slottet,

I Salene Du dem leder,

Alt min Ven, min Maſetto, ei ſig kjeder —

Du forſtaaer mig?

Leporello.

Jeg forſtaaer Dem! — Afſted!

Maſetto.

Men, Herre!

Don Juan.

Hvad nu meer?

Maſetto.

Min Zerlina kan jo ei blive her!

Leporello.

Vil Du nu bare komme med mig, Din Toſſe!

Den naad'ge Herre ta'er ſig vel nok af Bruden!

Don Juan.

O, Din Zerlina er ſikker nok hos mig!

Gaa nu, med hende jeg kommer nu ſtrax!

Zerlina.

Gaa! Vær kun rolig! Du ſkal for mig ei frygte!

Maſetto.

Ja, men hør dog —

Zerlina.

Ja, men hør dog, og vær nu ingen Nar!

Maſetto.

Jh, men for Fanden —

Don Juan.

Afſted! Jeg vil e ihøre meer!

Saa gaa da nu, og vil Du ei modtage, hvad jeg byder,

Saa tag Dig vel i Agt, Du det fortryder!

Berlina. Don Juan.

Don Juan.

Saa er han da nu borte!
Jeg Dig Hjerter og Haand nu frit kan byde;
Til mit Slot som min Brud jeg snart Dig fører!

Berlina.

Masetto jeg tilhører.

Don Juan.

Ham? So vist!

Nei, ingen Mand af Ære, en ædel Cavaleer,
Som jeg mon være, taale ei kan,
At disse skjønne Dine, som dybt mit Hjerter saare,
Tilhøre skal en plump og vranten Daare!

Berlina.

Men, min Herre! jeg har givet ham Løfte
Ham at ægte!

Don Juan.

Saadant Løfte ei længer gjælder!

Du en Bondes Kone? Nei aldrig, paa min Ære!
For denne Skjæbne vil Din Skjønhed og Ynde Dig bevare,
Disse Dine saa klare, og disse Hænder yndige og bløde,
Og disse friske Læber saa rosenrøde!

Berlina.

Nei, kjære Herre!

Don Juan.

Hvad kan Du frygte?

Berlina.

Oh nu da! Jeg bedrages ei vil! Det er bekjendt, at store
Herrer ei bryde sig saameget om os Stakler at narre.

Don Juan.

Det er et Paasund af den laveste Pøbel. En Cavaleer
har sin Ære, sit Rygte altfor kjært. O, lad os Tid ei spille,
i denne Time Du skal være min Liv.

Berlina.

Jeg?

Don Juan.

Ja, Du Kjære! Seer Du det Slot derhenne? Det mig tilhører, og der jeg strax til Alttret Dig, Elskte, fører.

Der skal vi fromt og kjærligt
 Sværge hinanden Tro;
 Der skal Du stolt og herligt
 I Pragt og Rigdom boe!

Berlina.

Jeg vil — Nei! — jeg vil ikke!
 Hold op at friste mig;
 Man ei paa Mandfolks Blikke
 Meer kan forlade sig.

Don Juan.

Kom! lid paa mig, Du Søde!

Berlina.

Masettos Sjæl vil bløde!

Don Juan.

Glæder Dig skal omgive —

Berlina.

Jeg kan mig ei løsrive —

Don Juan.

Kom! o kom dog!

Der skal vi fromt og kjærligt

Don Juan.

Bær min, vær min, Du Kjære!

Din evig skal jeg være:

Hvad der end møder mig!

Berlina.

Jeg Din? Ja Din, Du Kjære,

Vil min Du evig være,

Hvad der end møder Dig?

De Forrige. Elvira kommer ind under deres Omfavnelser.

Elvira (træder imellem dem).

Nedrige! slip Dit Bytte! mig Himlen sendte, før det var for silde; jeg end kan redde denne arme ulykkelige Pige af Forræderens Hænder!

Zerlina.

O see mig, hvad er dette? Sig Bladet vender.

Don Juan.

Men saa hør dog, min Elskte! Seer Du ei, at jeg spøger?

Elvira.

At Du spøger? I Sandhed, ja, Du spøger! Med Alt, hvad helligt Dig bør være, Du spøger!

Zerlina.

Oh, men naadige Herre! hvad er det dog, hun siger?

Don Juan (affides til Zerlina).

At, denne arme Pige mig med Elskov forfølger; det gjør mig ondt, at hun lider af Smerte; jeg har dog vist i Grunden for blødt et Hjerte!

Elvira.

O hvilken Afgrund, o Himmelf! i hvilket Hav af Rædsel og Brøde nedstyrtet han, den Arme! O Gud, Din Brede, den kan ei længer tøve, og Din Straf er ham nær. Jeg seer alt flamme denne hævnende Straale, som hans Hoved skal ramme. Jeg seer alt aabent det dødelige Svælg! Arme Elvira! — hvilken Kamp, hvilke Kvæler i dette Hjerte! Hvorfor nu disse Taarer og denne Smerte?

At! han kunde mig forlade,
 Han mig røved alt Haab og Trøst;
 Dog mit Hjerte ham ei kan hade,
 Banker varmt af Elskovs Lyst.
 Mod ham vil jeg Alle væbne,
 Og af Hævn sig Barmen hæver;
 Men jeg aner hans grumme Stjæbne —
 At! da slaaer af Angst mit Bryst.

(Elvira og Zerlina gaae.)

Donna Anna. Don Ottavio. Don Juan.

Don Juan.

Jeg troer, at Fanden selv idag sig morer med at forstyrre alle mine Planer; det fordømt gaaer tilbage!

Ottavio.

Der seer jeg Don Juan! Hold op at klage! Han til Hævn vil os hjælpe! Hilset I være!

Don Juan (affides).

De just komme mig beleiligt!

Anna.

Hr. Ridder! o hør os! opfyld vor Bøn! I har et Hjerte, I har en Arm, der kan Uret hævne!

Don Juan (affides).

Jeg er bange, at Fanden hende hvistet har et Ord i Dret!
(hoit) Hvad befaler? siig frem!

Anna.

Vi vil nu sætte Eders Venskab paa Prøve!

Don Juan (affides).

Jeg atter let mi aander! (hoit) Saa befal da mine Frænder, mine Venner! og mit Sværd jeg med Glæde skal bruge for Eders lidte Uret at hævne! Men, skjønn Donna Anna, en Laare Diet væder! Siig, hvo var den Barbar, der ved sin Udaad forvolder disse Klager?

De Forrige. Elvira.

Elvira (iler hurtigt imellem Anna og Juan).

Er Du alt der igjen? falske Bedrager!

Fly for den Falskes glatte Ord,

Hans Tale er en Glød!

Gift stedse paa hans Læbe boer,

Farlig den er, men sød!

Ottavio og Anna (affides til hinanden).

Seer Du den Skjønnes ædle Gang!

Det Blik, hun paa os slaaer!

Hvor hendes Smertes dumpe Klang

Dybt mig til Hjertet gaaer!

Don Juan.

O see! af Vanvid hildet

Forvildet Diet brænder!

Jeg denne Dame kjender,

Forvildet Diet brænder,

O! fra sligt Syn bortgaaer!

Elvira.

Jeg her en Varsels Engel staaer.

Don Juan.

Bort fra sligt Syn Jer river!

Elvira.

Thi mærk mit Ord og bliver!

Ottavio. Anna.

I Tiøvl mit Hjerte flaaer.

Don Juan.

Forlad os!

Elvira.

Jeg her en Barsels Engel staaer,

Thi bliver —

Ottavio. Anna.

Dulgte Nøster i Bryttet sig hæver,
 Trøst og Medsynd den Lidende kræver!
 Ei tilbage kan Hjertet sig drage,
 Dette Bæsen bedrager os ei!

Elvira.

Angst og Kvaler sig hæver!
 Som et Barsel, det Gud mon behage,
 At bestandig ledsager ham jeg.

Don Juan.

Vange Nøster i Bryttet sig hæver!
 Mod min Villie jeg barnagtig bærer;
 Bort, Du Slange! jeg vil ei forsage!
 Her jeg længer fordrager dem ei.

Ottavio.

Før jeg veed, man os ei sviger,
 Flytter ikke jeg en Fod.

Anna.

Hendes Anstand, det hun siger,
 Nøber ei Affindighed!

Don Juan.

Hendes Banvid meer kun stiger,
 Lades hun ei her i Fred!

Elvira.

Fra mit Forsæt ei jeg viger,
 Brister Hjertet end derved!

Ottavio.

Altjaa Banvid —

Don Juan (til Ottavio).

See kun, det stiger!

Anna (til Elvira).

Tal, forklar os —

Elvira (til Anna).

Han altid sviger.

Don Juan (til Anna).

Hør, min Donna!

Elvira.

Fløe hans Smiger!

Ottavio. Anna.

Her i Tvivl vi er bestedt!

Don Juan (til Elvira).

Stille! hvad har Du ifinde?

(til Ottavio og Anna.)

Mig dog Eders Tillid skjænter!

(til Elvira.)

O! betænk dog, min Veninde:

Saa Du styrter mig og Dig!

Elvira.

Du ei meer skal Ustyld haane!

Ikun det mit Sind betænk.

Fordrer Du, jeg Dig skal skaane?

Grumme, har Du skaanet mig?

Ottavio. Anna.

Hvor han smigrer, hvor han blegner,

Diet han til Jorden sænker,

Hvis hans Færd ei Falskhed egner,

Rjender jeg ei Falskheds Svig.

Don Juan (som har ført Elvira til Siden).

Ak! hvor mit Hjerte bløder ved denne Armes sværmende Ord; med Dinhu jeg strax vil hende følge; De tillader, min skjønne Donna Anna, jeg min Arm nu bereder, at den Sværdet kan drage, o Venner, for Eder!

Donna Anna. Don Ottavio.

Anna.

Don Ottavio! hvor rædsomt!

Ottavio.

O, tal dog!

Anna.

Store Gud! Du forbarne Dig!

Ottavio.

O, tal dog, Elskede, fat Dig!

Anna.

O Himmel! o Himmel! Han har, den Nedrige! min Fader myrdet!

Ottavio.

Umuligt!

Anna.

Tvivl kun ei om mit Ord! Alt, hvad han sagde, de sidste falske Ord, som her han talte, klang igjen i mit Hjerte som en Stemme af ham, der fræk har rovet —

Ottavio.

O Gud! Utænkeligt, at under denne fromme Venfæls- masse — men hvad er skeet? Fortæl mig det, og lad mig Altting høre!

Anna.

Aftenens Mørke alt bedækkede Jorden, da jeg eensom og stille sad i mit Kammer, hvor Dit Komme jeg ventede, da træder frem i sin Kappe tæt indhyllet en Mand, som fuld af Glæde for min Brudgom jeg holdt; snart jeg med Rædsel seer, at mit Hjerte bedrog mig!

Ottavio.

Himmel! hvor rædsomt!

Anna.

Taus han sig til mig sniger, og sin Arm om mig slaaer; bort jeg ham støder, om Hjælp og Redning jeg raaber! Men Jagen kom! Strax denne frække Voldsmand nu min Stemme vil dæmpe, og med Magt til sit Hjerte trykker mig tæt, saa at Modet alt jeg tabte!

Ottavio.

Nedrige! Og da?

Anna.

Men al min Kraft Fortvivlelsen nu atter mig skjænter; mit Mod alt vender tilbage, og dristig jeg med ham kæmper rasende, og mig river brat af hans Arme.

Ottavio.

O Gud! jeg aander!

Anna.

Mit Raab jeg nu atter kan fordoble — hjælp mig! o red mig! See! da han slyer; men dristig jeg ham følger, holde jeg vil den frække Røver, jeg Arme! jeg vilde selv min Uret hevne! Min Fader nu kommer og vil straffe ham, men for-gjæves! Ak! i Kampen hans Kraft den Gamle forlader, og denne kolde Morder, ja denne kolde Morder dræber min Fader!

Af alle Forræd're
Han haardest bør bøde,
Bed ham saae jeg bløde
Den bedste blandt Fædre.
O, lov mig, at møde
Med Sværdet hans Varm!

Endnu ved ham klæber
Det Blod, vi saae rinde,
Din Ed Du Dig minde!
Først naar Du ham dræber,
Min Sjæl kan forvinde
Sin flammende Harm.

(De gaar.)

Don Juan. Leporello.

Leporello.

Hver Dag det bliver værre! jeg længer ei vil tjene saadant Herre! See nu den Skjælm, der er han; see, rolig uden Anger der han kommer.

Don Juan.

Nu, kjære Leporello! er Alt i Orden?

Leporello.

Ak nei, min bedste Herre! Alt er forloren!

Don Juan.

Sig dog, hvad er paafærde?

Leporello.

Hen til Slottet, som De mig befalede, jeg førte hele Flokken —

Don Juan.

Rigtigt!

Leporello.

Med Løier og Munterhed, med falsk løgnagtig Tale, som jeg har lært af Dem, min ædle Herre, stræber jeg dem at more —

Don Juan.

Bravo!

Leporello.

Alle mine Kunstter jeg bruger med Masetto, at rolig, uden Frygt han blot skal være —

Don Juan.

Bravo! herligt paa min Værelse!

Leporello.

Karle og Pigeborn jeg giver Vin at drikke, snart nu Musen begynder; alt de støie og larme under Latter og Sang! men see da kommer, nu saa gjæt, hvem der nærmer sig?

Don Juan.

Berlina.

Leporello.

Rigtigt! Og med hende kommer?

Don Juan.

Fru Elvira!

Leporello.

Bravo! Og hun da —

Don Juan.

Stop! — har da i Klager sit arme Hjerte lettet?

Leporello.

Rigtigt! Herren har Alting gjættet.

Don Juan.

Men Du, hvad svared Du da?

Leporello.

Intet.

Don Juan.

Og derpaa?

Leporello.

Saa blev hun ved —

Don Juan.

Og Du?

Leporello.

Da jeg nu troede, at hun nok havde klynket, hende rolig ud af Haven jeg førte, og ganske sagte Døren jeg lukked og listed mig tilbage, og hende lod paa Gaden staae og klage.

Don Juan.

Bravo! bravo! ganske herligt, det kan ei bedre være! Hvad Du begyndte, det fuldender nu jeg. Jeg denne Bønderflok morer med Druesaften, med Dands og med Sang den hele Aften.

Kjelige Druer,
Kjærligheds Luer,
Altid bekriger
Vældigt mit Bryst!
Kampen, de volder,
Kjækt jeg udholder!
Rødmende Piger
Bring til en Dyst!

Før Fred er sluttet, jeg Bladsen ei viger!

Smiger og Sukke,
Driftige Blikke
Vel kan oplukke
Fjendernes Bryst!
Det modstaaer ikke
Baabuene's Dyst!
Er det først aaben
Bed hine Baaben,
Hjertet mig bliver
Let underlagt
Bed Kyssets Magt!
Og overvundet,
Fængslet og bundet
Alt det giver:
Thi det er svagt!
Kampen, I volde,
Kjækt vi udholde!
Rødmende Piger,
Vær ei forsagt,

Stjøndt overvundet,
 Fængslet og bundet
 Alt Hjertet giver!
 Thi det er svagt.
 Før Fred er sluttet, jeg Pladsen ei viger.
 Smiger og Sukke,
 Driftige Blikke,
 Let kan udslukke
 Modstandens Magt!
 Og overvundet,
 Fængslet og bundet,
 Alt Hjertet giver:
 Thi det er svagt!
 (De gaae ind i Haven.)

Haugen ved Don Juans Gaard. Fronten af Bygningen med en Balcon.
 Ved Siden en Bosquet med et Hækkelsibuaus. Bønder og deres Fruen-
 timmer, i glad Forvirring sladdre, drifte, spøge, larme. Foran gaaer
 Masetto fortrædelig omkring; Zerlina følger ham i Hælene.

Tuømærke.

Zerlina.

Masetto! Men saa hør, Masetto! Masetto!

Masetto.

Ak, lad mig gaae!

Zerlina.

Hvorfor?

Masetto.

Og Du kan spørge? Falske! Troer Du, at jeg skulde
 taale, at en Troløs mig favner?

Zerlina.

O hør! vær dog ei saa grusom; sliq Behandling af Dig
 jeg ei fortjener!

Masetto.

Nu da! saa skulde jeg rolig Alting taale? Du løber fra
 mig bort og det paa Dagen, da vi holde vort Bryllup; med
 en Herre i Genrum Du snakker, og Din Mand Du forlader!
 Ja, hvis jeg vilde, saa troe Du mig, jeg kunde —

Zerlina.

Men er Skylden da min? Derjom Du vidste, hvad Alt
 han mig loved, men alt forgjæves! Vær rolig, min Masetto!

Jeg har ei hørt den Falskes glatte Tale; vil Du ei troe mig, Masetto! saa kom, hævn Dig nu og dræb mig da! ja gjerne jeg soue vil min Brøde; men Du, min elskte Brudgom, ei mig forstøde!

Føl kun, hvor mit Hjerte banker!
 Alting, alting vil jeg lide
 Taalig, som et Lam, der vanke
 I dens Spor, som det har kjær.
 Alting, alting jeg tro vil lide.
 Trofskab er
 Dette Hjertes bedste Værd!
 Hvi vil Du det sønderslide?
 Hvorfor vredes i Utide?
 O, Du Haarde, burde vide
 Hvor Din Harm den gaaer mig nær.
 Mig forstøde,
 Uden Brøde!
 Hvad er min Brøde?
 Nei! Du vil mig ei forstøde!
 Ja, jeg seer i Dine Blikke,
 At Du mig forstøder ikke,
 At jeg er Dig atter kjær!

Masetto.

Vil man see, hvor den Slange dog forstaaer mig at fange! Ja vi Mænd er desværre alt for svage.

Don Juan (udenfor).

Alting skal være færdigt til Festens Glæde.

Berlina.

At Masetto! Masetto! hører Du Stemmen af den fornemme Herre?

Masetto.

Og hvad saa meer?

Berlina.

O Gud!

Masetto.

Lad ham kun komme!

Berlina.

At, hvis jeg kunde i Hast nu flygte bort!

Masetto.

Hvad er paascerde? Ei, ei, hvorfor saa bange nu?
 Ah! jeg begriber — men tree mig, man Masetto ei saa let
 kan forstrække! Her vil jeg staae og pasje paa Jer Begge!

Masetto.

Hurtig, hurtig! før han kommer,
 Vil jeg snige mig tilside;
 Skjult jeg sikkest faaer at vide
 Om han smisse vil paany!

Berlina

Kom, Masetto! hør Din Pige!
 Ak, der vil blive nyt Spetafel,
 Er Du borte. O! jeg Staffel!
 Allerbedst det er at flye!

Masetto.

Lad ham, hvad han vil, forsøge.

Berlina.

Lad min Bøn mig nu ei spille!

Masetto.

Jeg skal lære ham at spøge!

Berlina.

Du fortryder det for silde!

Masetto.

Saa det skal sig aabenbare,
 Om Du altid var mig tro.

(Han skjuler sig i Vosquetten.)

Berlina.

O Du Haarde! kun i Fare
 Styrter Du os begge To!

De Forrige. Don Juan. Leporello.

Don Juan.

Op til Fryd! Ei værer lade,
 Sorgen huses ei herinde!
 Søde Glæde! vær Bærtinde,
 Ved vor overgivne Fest!
 Binen blinker, Glæden vinker,
 Synger, danser, leer og klinker!

Den meest Glade blandt de Glade
Er vor allerbedste Gæst.

Chor.

Binen blinker, Glæden vinker!
Synger, danser, leer og klinker!
Den meest Glade blandt de Glade
Er den allerbedste Gæst.

Yeporello fører dem syngende ind; Juan holder Berlina tilbage; hun slipper fra ham i Trængselen, men kommer strax frem igjen, imedens han leder om hende blandt de øvrige, og gaaer ud med dem, men kommer strax efter tilbage.

Berlina

(endnu alene, nærmer sig Vosquetten).

For hans Dje let mig dølgjer
Disse Skygger, lette Grene!

Don Juan.

Flye kun, Vige, jeg Dig følger!
Af min Arm Du Dig ei juoer!

Berlina.

Hvor jeg ængstes! lad mig ene!

Don Juan.

Hvor Din Varm dog heftig bølger!

Berlina.

Lad min Taare Dem dog røre!

Don Juan.

Wilde Du min Bøn kun høre!

Hjst i Lunden

Snart forsvunden

Jeg Dig lønlig den betroer.

Berlina,

Nei! naar Solen er nedruunden,

Sætter jeg ei der mit Spor.

Juan drager hende hen mod Vosquetten. Masetto træder frem.

Don Juan (forbavsset).

Masetto!

Masetto.

Ja, Masetto!

Don Juan.

Hvorfor saa eensom Du?
 See kun, hvor purpurøde
 Den Guldes Kinder gløde
 Af Længsel efter Dig.

Masetto (tager Zerlina under Armen og bukker).
 Hvis Herren det gefalder —

Don Juan.

Ja kom! os Glæden kalder!
 Hør hist dens Toner lyde!
 Kom, kom, og følger mig!

Masetto. Zerlina.

Afsted! os Glæden kalder!
 Vi sælles vil os fryde,
 Vi frygte ingen Svig!

(De gaae ind.)

Ottavio. Elvira. Anna.

Fra den anden Side; maskerede.

Elvira.

Kom! Ei skal jeg forsage,
 Skjøndt ved hvert Skridt jeg skjælver,
 Og tung Bekymring hvælver
 Sig tæt om Hjertet her!

Ottavio.

Snart skal vi klart opdage
 Den Falskes skjulte Rænker;
 Naar allermindst han tænker,
 At Hævnen er saa nær!

Anna.

Det Mod vi skal forjage,
 Som gav ham Kraft at dræbe!
 Snart skal hans falske Læbe,
 Ei lokke Dyden meer.

(Musiken i Dandsesalen begynder en Menuet.)

Leporello (kommer ud paa Balconen, han raaber ind i Huset).

Forbi tre Masker drage
 Saa glimrende, saa herlig!

Don Juan (kommer ligeledes ind).
 Hurtig! Indbyd dem kjærlig;
 Rum her til Alle er!

(han gaaer ind igjen.)

Ottavio. Elvira. Anna (affides).
 I Afsyn, Blik og Stemme,
 Hans Svig man kan fornemme!
 Leporello.

Pst! Pst!
 I smukke Maffer hist! Pst! Pst!
 Anna. Elvira (affides).
 Os Himlen fører!

Leporello.
 Pst! Pst! I smukke Maffer hist!
 Ottavio.
 Tal kun, jeg hører!

Leporello.
 Til Val, om De behage
 Indbyde vi Dem her!

Ottavio.
 Glæde vi det modtage,
 Kom lader os indtræde.
 Leporello (affides).
 Nu i min Herres Glæde
 Intet der mangler meer!

(gaaer ind.)

Ottavio. Anna.
 Snart, Hævn, mod Himlen stiger
 Din svare stærke Røst!

Elvira.
 Kjærligheds Flamme viger,
 Fyld Hævn det svage Bryst.
 (De gaar ind i Huset.)

Juan. Leporello. Masetto. Zerlina. Bønder og Fruentimmer. Be-
 tjente, som varte op.

Don Juan
 Snoer Jer, Piger! i hvirvlende Rader!
 Leporello.
 Knøse! viis, I har Bacchus til Fader.

Don Juan. Leporello.
 Eder Venus sit Rige oplader,
 Nøv nu dristig Gudiuden sin Krands!

Don Juan.
 Viin herhid!

Leporello (til Ejernerne).
 Kom og skjænk dog!

Masetto (til Berlina, advarende).
 O min Pige! betænk dog!

Don Juan.
 Champagne!

Leporello.
 Saa skjænt dog!

Masetto. Berlina (affides).
 Ei Forsigtigheds Vaaben her skader,
 At saa Mangen gif sorgfuld af Dands!

Don Juan (hemmelig til Berlina).
 Hvor Du blusjer, Du sunklende Stjerne!

Berlina (river sig løs).
 Alt for god!

Masetto (ærgertlig).
 Atter Fluer i Ho'edet!

Leporello (i Forbigaaende til Berlina).
 Hvilken Fod! hvor jeg kysseb den gjerne!

Masetto.
 Kys Du! hastig forgaae skal Dig Modet!

Berlina.

Min Hr. Brudgom nu suurmuler atter,
 Atter maa jeg ham stille tilfreds.
 (Gaaer hen til ham.)

Don Juan. Leporello.
 Vore Anslag Hr. Brudgommen fatter,
 Ei forlader hans Die vor Kreds.

Masetto.
 Falske! forgaae skal Dig Modet.

Elvira. Anna. Ottavio træde ind.

Leporello (gjør Plads).

Velkommen, Skjønne, værer!
Her skal I Intet savne!

Don Juan.

Her spørges ei om Navne,
Enhver hos os er fri!

Ottavio. Anna. Elvira.

Bort Hjerte stille bærer
Den Tak, som boer deri!

Don Juan.

Kun maa man Glæden savne!

(til Leporello.)

Lad høit Musikken tone
Lad Dansen nu begynde!

(Adskillige Par træde op til Menuet; det første Orkester paa Theatret spiller den. Under dette begynder Andre at danse Engelsk; det andet Orkester paa Theatret spiller Engelskbandsen. Siden begynde Andre at valtsse, og det tredie Orkester paa Theatret spiller Balletten paa samme Tid som de første. Ved Juans første følgende Tid stiller Juan sig op med Zerlina, og danser Menuet med hende ved den Side, hvor Kabinetsdøren er. De tre Møster gaae speidende omkring. Masetto gaaer fortrædeligt spionerende ved en Side. Leporello søger idelig at bestjæftige ham. Juan til Zerlina.)

Don Juan.

Rose, Du Festens Krone!
Kom sving Dig, Bryst mod Bryst!

Leporello (til Zerlina).

Fortroe Dig til hans Blikke!

Elvira (som tjender hende).

Igjen den arme Pige!

Anna.

Den Arme!

Ottavio.

Røb os ikke!

Don Juan (i Dansen). Leporello.

Hvad Lige har vor Lyst!

Masetto (ærgertlig).

Hvad Lige, hvad Lige,
Hvad Lige har min Lyst!

Don Juan (til Leporello med et Binf).
Masetto staaer saa ene!

Leporello (tager fat paa ham).
Hvi staaer Du saa alene?
Kom, hurtig vals med mig, min Kjære!
Rast, rast i Rækken ind!

Don Juan (i Dandsen til Zerlina).
Vil Du mig vel formene,
At kysse Glut, Din Kind!

Masetto (til Leporello).
Lad han mig bare være!

Leporello.
Saa vals dog, som jeg beder!

Masetto.
Nei!

Leporello.
Jo! vals dog min Kjære!

Anna (assides).
Han smigrer, den Meeneder!

Ottavio. Elvira (afsides).
Tie Du mit vilde Sind!

Leporello (til Masetto).
Saa vals dog, som jeg beder,
Træd rast i Rækken ind!

Don Juan (nærmer sig i Dandsen Kabinettdøren; til Zerlina).
Bort uformærkt vi svæve!

Masetto (som holder Die med hende).
Slip mig dog! o slip! Zerlina!

Don Juan (aabner Kabinettdøren).
Kom, min Pige!

Zerlina (som hurtig bliver dragen ind).
Hjælp Himmel! See mig bæve!

Leporello.
Nu vil først Larmen stige.

Anna. Elvira. Ottavio.

Alt høre vi sig hæve

Brat Hævnen's Hvirvelvind!

(Leporello løber ud, efterat han først under følgende Strophe har paa et Tegn af sin Herre faaet Masetto om paa den modsatte Side, og søger saa meget som muligt at dække ham for Selskabet. I det Zerlina i Dandsen nærmer sig Døren, griber Juan hende og drager hende ind. Zerlina striger indensfor Stabetsdøren.)

Zerlina.

Hjælper! redder! hør mit Skrig dog!

Chor.

Gud! Zerlina! hvor? O, siig dog!

Masetto.

O Zerlina! o Zerlina!

Zerlina (indensfor).

Hør, o Jammer!

Chor.

Det er her i dette Kammer!

Sprænger Døren! BOLD OS EGNER!

Zerlina (indensfor).

Hør, hjælper mig, kom mig til Hjælp!

O Gud! jeg segner!

Chor (idet de storme Døren).

Kraft vor Bei med Kraft betegner!

(Døren bliver sprængt, Juan kommer ud med Leporello i Haaret; dragen skærde den anden Haand. Zerlina bleg, udslaaet Haar.)

Don Juan (fører Leporello frem).

See den Nidding! hans er Brøden!

Strax jeg ham betale vil;

Hid, Forvorpne, modtag Døden!

Leporello (knæler).

Mig Medyndt skjænker!

O, blot betænker,

At Elskovs Knæker —

Ottavio.

Herre! Spar Dem dette Spil!

Elvira.

Al! han er bestedt i Nøden!

Ottavio.

Nu er Du bestedt i Nøden,
Maalet er Du kommet til!

(De demastere sig alle Tre.)

Don Juan.

Gud! Elvira!

Elvira.

Ja Elvira!

Don Juan.

Don Ottavio!

Ottavio (Stiller sig hen for ham, stolt).

Her fremtræder!

Don Juan.

Hvor uventet.

Chor (undtagen Leporello).

Ja Forræder! ja Forræder!

Uden Masse frem Dig stil!

Stjælv nu, stjælv nu brat, Forbryder!

Don Juan.

Fast mit Hoved er bedøvet,

Men en indre Røst jeg lyder;

Ei mit Mod jeg er berøvet,

Alle Farer trodsjer jeg!

Leporello.

Sind og Sands er mig berøvet;

Alting, alting jeg fortryder,

Modet er mig brat berøvet,

Jeg er dog uskyldig, jeg!

Chor.

Stjælv nu, stjælv nu, brat, Forbryder!

Her vi staae forenet; Flammen

Om Dit Hoved nu slaaer sammen.

Nu Din Løn undgaaer Du ei!

Chor.

{ Stjælv nu, stjælv nu, brat, Forbryder!
 { Hør: hvor Himmels Torden brummer
 { Rædsomt den Din Straf bifalder,
 { Nu dens Lynslag rammer Dig!

Don Juan.

Ha, saalænge Hjertet banker,
 Vent ei, at jeg bleg forstummer,
 Jeg af Lynet Funker sanker,
 Modets Blod skal frelse mig.

Leporello.

Ja, saalænge Hjertet banker,
 Vent ei, at han bleg forstummer,
 Han af Lynet Funker sanker,
 Ganske vist befrier han sig!

(Don Juan baner sig Lei ud.)

Anden Act.

Gaden fra 1ste Act. Aften.

Don Juan. Leporello.

Don Juan.

Bliv kun! Du var dog
 Mig altid med.

Leporello.

Nei, nei, man har dog
 Samvittighed.

Don Juan.

Du bort da vil nu.

Leporello.

Jeg maa dertil nu?

Don Juan.

Bliv dog, min Kjære!
 Hvad kan Du klage?

Leporello.

Maa jeg ei bære
 Angst, Brygl og Plage?

Don Juan.
 { Vær dog ei tosset
 { Det er jo Spas.
 Leporello.
 { Jeg er for klodset
 { Til slig Strabads.

Don Juan.
 Leporello!

Leporello.
 Ja Herre!

Don Juan.
 Kom hid, og lad os enes; tag der!

Leporello.
 Hvad da?

Don Juan.
 To Dukater.

Leporello.
 Tak! Men hør nu: Jeg vil for denesinde hele Sagen glemme; men De maa ikke vente, at De finde skal i mig en af disse lumpne Krabater, der fanges med Dukater.

Don Juan.
 Ei et Ord meer om det. Men vil Du love mig at gjøre, hvad jeg siger?

Leporello.
 Er Damer med i Spillet?

Don Juan.
 Nu ja! hvad Andet? Kjære! Du maa jo vide, at Kvinden langt høiere jeg elsker end al jordisk Rigdom, end den Lust, som jeg aander.

Leporello.
 Hvor har De Hjerter til dem Alle at narre?

Don Juan.
 Det er jo bedre! Den, som Een kun vil elske, er jo grum mod de Andre; jeg har i Barmen et sømt og hjærligt Hjerter, der for dem Alle banker. Og over mig sig Kvinderne beklager, og deres bedste Ven kalde de Bedrager.

Leporello.

Nei, aldrig har jeg fundet et saa følende Hjerte hos nogen Anden.

Don Juan.

Hør da! Har Du ei seet den unge Pige hos Fru Elvira?

Leporello.

O vee!

Don Juan.

Du ikke kjender denne yndige Skabning, kjæreste Leporello! Jeg vil forsøge hendes Hjerte at røre, og nu jeg mener, at nu, da Mørket falder, hun til min Tale hellere vil lytte, naar Rappe og naar Hat vi To nu bytte.

Leporello.

Men jeg finder, at bedre Deres egne Dem passer.

Don Juan.

Th! men forstaaer Du ei, at hos en Kammerpige Tjenerens Dragt er bedre? Skynd Dig dog! hurtigt!

Leporello.

Men hør! det kunde hænde —

Don Juan.

Saa skynd Dig nu, og lad den Snak faae Ende!

De Forrige. Elvira i Vinduet.

Elvira.

O Hjerte! maa Du kjøbe
Din Hævn med tusind Kvaler!
Vær taus da, Du Ingen røbe,
Du ham endnu har kjær.

Leporello (sagte).

Ths! hører De, Noget taler?
Kom, lad os høre os skynde.

Don Juan (sagte til ham).

Strax vi vort Spil begynde,
Staae ganske stille her!

(han stiller ham foran, og sig bag ved. Derester høit.)

Elvira! Engel milde!

Elvira.

Nu Himlen sig forbarme!

Don Juan.

Men ak! let kan sig forvilde
Det endnu svage Bryst.

Elvira.

Af hvilken Strid og Smerte
Haardt mødes i mit Hjerter.

Leporello (affides).

See til, om ei den Arme
Nu atter troer hans Trøst!

Don Juan.

O, see min Angers Rvide!
Tilgiv Du mig, Du Blide!
O dette Haab at nære
Er mig, ak! en salig Lyf.

Elvira.

Jeg, snilde Hyllet! ei Dig troer.

Don Juan.

O! troe mit Ord!
Blid da Grumme! hvis Du hør ei,
O, da døer jeg
Skjænt dog mit Hjerter Trøst!

Elvira.

Af Angst mit Hjerter bæver,
Der Tvivl og Haab sig hæver,
Dets Flammers Almagt binder
Min Skjæbne til hans Spor!
(hun gaar fra Vinduet.)

Don Juan (affides).

Hun i Uvisshed svæver;
Hvor lidt dog Hjerter kræver,
Saa det sit Had forvinder
Blot ved et kjærligt Ord!

Leporello.

Hvor lidt dog Hjerter kræver,
Naar Haabet der sig hæver,
Da Flammens Almagt vinder,
Og blindt den Falske troer.

Don Juan. Leporello.

Don Juan.

Hvad siger Du da nu?

Leporello.

Med Deres Vre letsindigen De spaser!

Don Juan.

Nei hør, jeg troer Du raser! Vær nu forsigtig; naar hun til Dig sig nærmer, Du hurtigt hende favner og fordreier Din Stemme, at hun Dig ei kan kjende; Du hende rører og Du snildt hende langt herfra fører!

Leporello.

Ja men, Herre!

Don Juan.

Som jeg siger!

Leporello.

Men om hun nu mig kjender?

Don Juan.

Vær Du kun uden Frygt, det vil ei hælde! Stille! hun kommer, nu forsigtig!

De Forrige. Elvira.

Elvira.

Her nu jeg kommer.

Don Juan.

Lystigt nu gaaer mit Spil!

Leporello.

See mig Arme!

Elvira.

Tør jeg troe, at min Taare, mine Klager, nu Dit Hjerte har rørt? Altsaa Du angrer, at troløs Du forlod mig og atter vender tilbage til Elvira?

Leporello.

Ja, min Elfte!

Elvira.

O Grumme! Naar Du vidste, hvilken Hjertesorg og Taarer Din Troløshed mig kosted!

Leporello.

Kan Du tilgibe?

Elvira.

Kjære!

Leporello.

Af Elvira! ja jeg dybt det angrer!

Elvira.

Forlad mig aldrig meer!

Leporello.

Nei, min Elvira!

Elvira.

Du altid hos mig bliver?

Leporello.

Altid!

Elvira.

Min Elskede!

Leporello.

Min Elskede! *(affides.)* Den Spas er ei saa ilde!

Elvira.

Min Tilbedte!

Leporello.

Af! Stjønnefte!

Elvira.

Kun for Dig flaaer mit Hjerte!

Leporello.

Du er min Enefte!

Don Juan *(affides.)*

Den Styngel veed at tale!

Elvira.

Du vil mig ei forraade?

Leporello.

Aldrig! aldrig!

Elvira.

Saa sværg da!

Leporello.

Jeg sværger høit og helligt ved Haanden, som jeg tystser,
ved disse Dine —

Don Juan *(hoir.)*

Hvem der? hvem der? til Vaaben!

Elvira. Leporello.

O Himmel!

(ite ud.)

Don Juan.

Hvem der? hvem der? affted! — Ei mindste Lyd jeg nu
 paa Gaden kan høre; nu en søm Serenade Hjertet skal røre!
 Bland Dig i Hjertets Drømme, o kjelne Tone!
 Vøi mildt mod mine Suk den ranke Lillie,
 O aabne med Din Klang dens hulde Krone,
 At sødt den søier sig i Elskovs Billie.

I Kindens Snee da gløder Purpurrødme
 Og i høiere Pragt Din Skjønhed skal bramme!
 Men vil Du kjende, Slut! al Elskovs Sødme,
 Lad mig da ind og deel mit Hjertes Flamme!

Don Juan. Masetto. Bønder.

Don Juan.

Bed Vinduet det sig rører! er det hende! pft! pft!

Masetto.

Bær bare rolig! Jeg skal Jer love, at vi snart faae
 ham fat.

Don Juan (sagte).

Jeg hører tale!

Masetto.

Nu stille blot! mig synes, at Nogen her sig rører.

Don Juan (affides).

Det er vistnok Masetto!

Masetto.

Hvem er der? Ingen svarer! Fælder Gevær, Alle!
 Hvem er der?

Don Juan (sagte).

Der er flere! nu blot forsigtig! (bøit) God Aften!
 (sagte) Jeg vil holde mig skjult! (bøit) Er det Masetto?

Masetto.

Jo, ganske rigtig, og Du?

Don Juan.

Kan Du ei høre? jeg er jo den stakkels Leporello!

Masetto.

Leporello? Tjener Du ei hos ham, som her vi søge?

Don Juan.

Netop! hos den Forræder!

Masetto.

O det Affkum! den Bedrager! aa, siig mig bare, hvor kan vi nu ham finde? Vi snuse efter ham for ham at dræbe.

Don Juan (affides).

Ih for Fanden! (hoi) O, hyperligt, Masetto! jeg slutter mig til Eder! Den Skygel er kun Een og vi er Mange; men pas nu paa, saa kan vi let ham fange.

Den ene Halvdeel drage hist,

I Andre kom kun her!

Saaledes vi ham tage vist,

Skjøndt med endeel Besvær!

Seer I en Karl sig snige

I Maanskin med en Pige,

Som han om Elstov trygler,

Da har I rigtig truffet;

Da prygler, ja da prygler,

Ihi ham det sikkert er!

I kan ei blive skuffet

Af Kappen, Masken, Hatten,

Og Fjedrens Glimt i Matten,

Bed Siden har han Sværd!

Den ene Halvdeel drage hist,

I Andre kom kun her!

Saaledes vi ham tage vist,

Skjøndt med endeel Besvær.

Afsted, nu værer snare!

Masetto bliv hos mig

(drager ham til Siden.)

Jeg vil Dig aabenbare

En Ting, som vist vil glæde Dig.

(Bønderne ere alle borte.)

Don Juan. Masetto. Siden Zerlina.

Don Juan

Stille! lad mig blot lytte — jo det er herligt! skal vi da altfaa dræbe ham?

Masetto.

Forstaaer sig!

Don Juan.

Men er det ikke nok, naar vi ham prygle, saa han ei kan sig røre?

Masetto.

Nei! nei! jeg vil ham myrde, min Harme vil jeg kjøle!

Don Juan.

Har Du Vaaben?

Masetto.

Ja, see blot! Geværet, det er ægte, og dette Par Pistoler.

Don Juan.

Nu mere?

Masetto.

Hvad mere?

Don Juan.

Meer ei behøves. (Sider Ophold) See der da! Der har Du for Pistolen, der har Du for Geværet.

Masetto.

Au, au, au! lad mig være!

Don Juan.

Stille, Din Slyngel! Der har Du for at myrde, der for Din Harm at kjøle! Naar man ei høre vil, saa maa man føle! (saaer.)

Masetto. Zerlina.

Masetto.

Na Hjælp! jeg er forloren! Gewalt! min Skulder! mit Hoved!

Zerlina.

Jeg en Stemme nu hørte; jeg troer, det var Masetto!

Masetto.

O Gud, Zerlina! min lille Kone, aa hjælp mig!

Zerlina.

Hvad er dette?

Masetto.

Den Ridding! af, den Forræder! har banket mig tilbøde.

Zerlina.

Hvem har dog dette gjort? Hvem?

Masetto.

Leporello! Jeg troer, at Fanden stak nu i hans Klæder.

Zerlina.

Den Stjælm! Men jeg har sagt Dig, at naar altid Du skinsyg vilde være, det vilde gaae Dig tilsidst engang dog ilde! Hvor har Du Smerte?

Masetto.

Her!

Zerlina.

I Ryggen?

Masetto.

Ja, i Skuldren, her!

Zerlina.

Og endnu flere Steder?

Masetto.

Her det svier i mit Been, her i Armen og her i Ho'edet.

Zerlina.

Naa, naa, det er endda jo ei det værste. Lad os nu hjemad vandre; naar Du vil mig love, skinsyg ei meer at være, skal snart Du blive rask, hører Du, Kjære!

Ahnt ei, Din Stakkel!

Ved et Mirakel

Kan jeg kurere,

Som er probat.

Al Verden Plage

Kan jeg bortjage

Der, hvor jeg mine

Læber har sat,

Ja, prøv kun min Stak!

Slig Trolddom lærte

Jeg til Punkt og Prikke;

Hvor det mon stikke

Blæser jeg brat.

(blæser paa ham.)

Hjælper det ikke,
 Elskov, god Nat!

(Kysser ham.)

Har nu Din Smerte ei
 Alt Dig forladt?

(De gaae bort Arm i Arm.)

Havesal i Elvira's Bolig; mørkt.

Leporello. Elvira.

Leporello.

Mig synes, at jeg skinker hist af Fakler et Lys, saa lad
 os vente til dette Skin er borte.

Elvira.

Bær kun rolig! ei Du frygte, min Elfte!

Leporello.

Nei bevares! men jeg kun mener, jeg blot vil see, om
 Lyset er alt borte! — (afsiges) Hvor slipper jeg dog bort af
 den Kvide! (høit) Jeg skal Dig ei forlade!

Elvira.

Bliv ved min Side!

Leporello. Elvira. Siden Anna. Ottavio. Zerlina. Masetto.

Elvira.

Åh, hvi maa mit Hjertes Længsel
 Da mod ham bestandig strømme?
 Vee mig Arme, i mine Drømme
 Dybt jeg ahner Dødens Stræk!

Leporello.

Åh! her staaer jeg som i Fængsel,
 Himmel! Døren er forsvunden!

(Kommer hen til Døren.)

Stille! stille! den er funden!

Sagte lister jeg mig væk!

(Det han nærmer sig Døren, aabnes den; han farer tilbage.)

Ottavio.

Stil Din Taare, Du min Elfte!

Rolig lad Din Fader hvile;

Suært skal han fra sin Himmel smile,

Naar vor Arm hans Morder flaaer.

Anna.

Lad mig klage, lad mig græbe,
 Alt, nu selv hans Støv jeg savner!
 Gravens Hvalving, som ham savner,
 Kolde Marmor lukker for.

Elvira

(forbavlet, faaer Die paa Leporello; affides).

Er da Alt mod ham forbundet?

Leporello (affides).

Haabet er nu brat forsvundet.

Elvira.

Hvis den Arme bliver fundet,
 Døden mig tillige naaer!

Leporello.

Alt, hvis her jeg bliver fundet,
 Uden Redning jeg forgaaer.

(Han er anden Gang i Begreb med at undvige, men møder Masetto og Berlina.)

Berlina. Masetto (griber ham).

Holdt! dennesinde

Slipper Du ikke!

Ottavio. Anna (forbavsede).

Ham her vi finde!

Morder, Dig giv!

Berlina. Masetto. Anna. Ottavio.

Bliv nu, Du Nedrige!

Mød vore Blikke!

Elvira (styrter frem).

O drøb ham ikke!

Tilgiv, tilgiv, tilgiv!

Berlina. Masetto. Anna. Ottavio (affides).

Hvad? har Elvira ham sig antaget?

(hoit).

Hvad har sig tilbraget?

Nei! han skal døe!

Elvira.

Forbarm Ber! Tilgiv!

Berlina. Masetto. Anna. Ottavio.

Nei! han skal døe!

Leporello

(ibet han efterhaanden tager sin Herres Klæder af).

O! lad mig være,
 Min Graad see trille!
 Til saadan Ære
 Jeg er for lille.
 Ei Kjolen haaber jeg
 Gjør Manden meer,
 Derfor anraaber jeg
 Medbynt hos hver!

Berlina. Masetto. Anna. Ottavio. Elvira.

Himmel! Leporello!
 Hvad maae vi skue!
 Nei, Hævnens Lue
 Ei værd han er!

Leporello.

Dybt jeg i min Sjæl maa grue!
 Tusind frygtelige Tanker
 Med hvert Slag i Hjertet banker,
 Snart det brister som et Brag!

Berlina. Masetto. Anna. Ottavio.

Dybt jeg i min Sjæl mon grue!
 Tusind frygtelige Tanker,
 Mattens Mulm sig i Sjælen sanker
 Har Guds Torden da ei Slag?

(Elvira kaster sig bestømmet og mat paa en Stol.)

Berlina.

Det er Dig, som for nylig har banket saa skammelig
 min stakkels Masetto!

Elvira.

Denne Usling med falsk og snedig Tale har vovet mig
 saa skjændigt at bedrage.

Ottavio.

Du i Din Herres Klæder er kommen her, Du nedrige
 Forræder!

Elvira.

Din Straf her alt Dig venter.

Berlina.

O lad mig!

Ottavio.

Nei, nei! jeg selv!

Masetto.

Lad os Alle ham banke reent ihjel.

(Han og Bertina tage sat paa Leporello.)

Leporello.

Naadig, af, min Bøn dog hør!
 O tilgiv, tilgiv, tilgiv!
 Er det Hjerte, som la'er sig røre
 Jo ei det Bedste i vort Liv?
 Herren maa man lade raade,
 Naar man Tjener være vil.

(Til Elvira.)

Stjonne Donna! Stjænk mig Naade!
 At forraade er hans Spil!

(Til Masetto.)

Fik Du Bryll? Det er en Gaade!
 Det en Time vel kan være,
 Da den Dragt, Du mig seer bære,
 Mig en Vis har narret til.

(Til Ottavio.)

Jeg skyer ei Fare
 Nei, paa min Vre!
 Naar kun jeg bare
 Mig selv maa være;
 Men for en Anden
 At staae paa Nanden
 Til at krepere,
 Det maa confundere
 Godtsfolk Forstanden.
 Kort: herind trøb jeg
 I Angsten da —
 Kunde jeg, løb jeg
 Gsvindt herfra.

(Han løber ud.)

Elvira.

Hold ham! hold den Bedrager!

Masetto.

See, see! han smurte Høser!

Berlina.

See, hvor listig han nu slap os af Hænder.

Ottavio.

I kjære Venner! Don Juan, den Forræder, ei jeg tvivler nu meer, er den, som myrded i det natlige Mørke min Aunas gamle Fader; her hos Donna Elvira I vente mig. Den retfærdige Straf snart skal ramme ham, som saa nedrigt har bedraget os Alle; for mit hævnende Sværd den Ribding skal falde!

Taarer for Dig skal rinde
Du arme Bedragne, uden Tal.
Dølg ei for os, Veninde,
De Dvaler i Din Barm.
Snart jeg tilbage vender,
Bæbnet jeg ham nu søger,
Dg Straffen brat udsender
Hævnerens stærke Arm.

Kirkegaard. Gravminder, blandt disse dybt i Baggrunden Commandantens Monument. Han sidder til Hest med Harnisk, Hjelm og Commandostav i Haanden, af hvidt Marmor. Maanelys Nat. Ved den ene Side en halvt indstyrtet Muur.

Don Juan.

Ha, ha, ha, ha! Det var herligt! saa slap jeg atter bort. Hvor skøn er Natten! Den er klar jo som Dagen; den just passer, naar glad og lystig man Eventyr vil have. Hvor stille! og nu først Midnat slog det paa Taarnet. Jeg gjerne gad vide, om Alting kom i Orden imellem Leporello og Elvira. Naar han blot var forsigtig!

Don Juan. Leporello.

Leporello.

Hvem der bare var sluppen af sin Fare.

Don Juan.

Der er han! Hei, Leporello!

Leporello.

Hvem mig kalder?

Don Juan.

Ei Du kjender min Røst?

Leporello.

Na, gid jeg den ei kjendte!

Don Juan.

Hvad? Din Styngel!

Leporello.

Na, det er Dem, min Herre!

Don Juan.

Hvad er hændet?

Leporello.

For Deres Skyld var jeg nærved at dræbes.

Don Juan.

Nu vel, det maa jeg sige, var en Vre for Dig.

Leporello.

So vist, jeg takker!

Don Juan.

Kom hid! kom hid! jeg skal fortælle Dig mange Ting.

Leporello.

Siig mig, hvad gjør De her?

Don Juan.

Kom hid! Du Alt skal vide! En Mængde smaa Bedrifter i al Hast, naar mig Tiden det tillader, jeg Dig nok skal fortælle; men jeg den bedste Dig fortæller nu strax.

Leporello.

Igjen en Dame?

Don Juan.

Naturlig. Nu skal Du høre! Met en nydelig Pige her paa Gaden jeg mødte; jeg ræst mig nærmer, jeg tager hendes Haand; men hun vil flygte, da et Ord blot jeg siger og hun mig holder — gjæt for hvem?

Leporello.

Nu velan?

Don Juan.

For Leporello.

Leporello.

For mig?

Don Juan.

For Dig!

Leporello.

Jeg takker!

Don Juan.

Da ved Haanden hun venligt mig tager.

Leporello.

Oh, see, hvor herligt!

Don Juan.

Mig omfavner og kysser. Elskede Leporello, Leporello!
Min Engel! — da nok jeg mærked', at vi To var Rivaler.

Leporello.

Na, saa for Fanden!

Don Juan.

Han var vist med i Spillet; hun snart mærker, at ei jeg var den Rette, hun skriger, saa til Flugten at tage hun snart mig twinger, og over Muren hurtig da jeg springer.

Leporello.

Og det Alt De fortæller, som var det i sin Orden?

Don Juan.

Hvorfor ei?

Leporello.

Men betænk, hvis min Brud det havde været?

Don Juan.

Desto bedre! (leer høit.)

Commandanten.

Før Morgenens atter grjer, leer Du ei meer!

Don Juan.

Hvad var dette?

Leporello.

Alt! en Køst det var fra En, der nok Dem kjender og Dem en Hilsen sender!

Don Juan.

Lie, Din Tøsse! Hvem er der? hvem er der?

Commandanten.

Forsøg, o Du Frække!

Ei de Døde at vække!

Leporello.

Har De hørt det?

Don Juan.

Derude En paa Gaden vil sin Spøg med os have. Ei see, hvor Commandanten sidder stolt der paa Hesten. Gaae og læs mig Indskriftens Ord.

Leporello.

Forlad mig! ved Ratten og i Maanestien har jeg ei lært at læse.

Don Juan.

Læs, Din Slynge!

Leporello.

„Retfærdigheden vaager, den vil Dig ramme,
Alt Hævneus Sværd er draget!“

Af Herre! jeg bæver!

Don Juan.

Kan denne Steen forfrække Dig? Siig ham, at jeg iasten som Gæst ham hos mig venter!

Leporello.

O min Gud! men saa see dog de fæle Miner! see, hvor hæsligt han griner til os ned! — Han sidder, som han leved, som mangled blot han Ord.

Don Juan.

Vær nu ei seen! nu ingen Nølen, men gjør som jeg Dig byder!

Leporello.

Store Himmel vær naadig! jeg adlyder!

Høiædle Marmor-Commandant!

Her, som Respecten kræver —

(kommer tilbage)

O vee! mit Hjerte bæver!

Af! Veiret mig forgaaer!

Don Juan.

Nu, vær ei seen, Du Kryster!

(truer ham)

Zeg da ei godt Dig spaaer.

Leporello (affides).

Zeg ryster, af jeg ryster!

Don Juan.

Hvor mig hans Angst forlyster.

Siig! reiser sig Dit Haar?

Leporello.

Min Hælsot vist jeg faaer!

(hoir til Stotten.)

Høiædle Marmor-Commandant!

Paa Hesten hvid — vi agte —

(Afhyder, vunder sig Angst.)

Herre, af, hvis De vilde betragte

Det Blik, han paa os flaaer!

Don Juan (løfter Sværdet).

Feige! skjælv da!

Leporello.

Nei nei! nu jeg begynder.

Til Gæst min Herre byder —

Ei jeg, jeg kun adlyder —

I Nat Dem hjem til sig!

(Stotten nisser med Hovedet.)

O vee! jeg arme Synder,

Den nikked „Ja“ med Ho'det.

Don Juan (tvungen haantlig).

Skæf har Du faaet i Blodet.

Leporello.

Betragt kun,

De selv vil tabe Modet.

Don Juan.

Din Frygt bedrager Dig.

Leporello (nisser).

Saadan med Marmor-Ho'det

Han nikked fælt ad mig.

Don Juan.

Hvordan, med Marmor-Ho'edet

Han nikked fælt ad Dig?

(nærmer sig Stotten.)

Velan da, tal, Du Døde!

Sig: vil Du møde?

Commandanten.

Ja!

Don Juan (forbanset).

Ha! hvad betyder dette?

Han vil i Aften møde.

Leporello.

Saa gaaer det Den med Nette,
Der spørger med de Døde.
O, lad os gaae, o Herre!
O lad os gaae herfra.

Don Juan.

Kom, Alt i Stand at sætte,
Vi os da skynde maae.
O hvad betyder dette!
Han vil i Aften møde.

Leporello.

Kun Flugt mit Bryst kan lette,
Kom lad os bare gaae!

(De flybe hurtig tilbage over Muren.)

Bærelse hos Donna Anna.

Anna. Ottavio.

Ottavio.

Bær rolig, elste Anna! ei den Forræder skal længe drive
Spot med vor Smerte! ja vor Hævn er nu nær!

Anna.

Min Fader! o Himmel!

Ottavio.

Med Fromhed vi os høre under Himmelens Bud. O
trøst Dig, min Elste! hvad her Du tabte, skal min trofaste
Elskov Dig erstatte. Denne Haand, dette Hjerte skal i Mor-
gen for Gud —

Anna.

Al, nei! Imorgen? nu da Sorgen mig omspænder —

Ottavio.

Hvordan? Vil atter Du min Lykke forhale og grusom
bryde atter Dit Ord?

Anna.

Jeg grusom? Al nei min Elste! lad fra Din Læbe ei
lyde disse Ord. Al! Du, som veed jo, hvor varmt jeg Dig
elsker! Men staa mig, hav Medsyk, alt for heed min Taare
flyder for min elskede Fader, og hans Grav endnu ei Tanken
forlader!

Ja med Gravens stille Volig
 Heel fortrolig
 Er al min Hu!
 Snart i Slummer
 Alt taug min Kummer,
 O min Elfte! var ei Du!
 Snart skal Hjertet blive rolig
 Mindedets Kval det ei skal fue.
 Styrket, Elfte! sødt af Din Lue
 Glad min Barm skal slaae endnu!

(De omfavne hinanden, en Tjener viser sig i Døren og vinker Ottavio.)

En smuk Gal hos Don Juan.

Don Juan. Leporello.

Don Juan.

Atter nu min Sjæl oplives,
 Høit lad kun Musikken tone:
 Sang og Vin i Livets Krone
 Straaler klart som Kjærlighed,
 Og af dem jeg sødt henrives.

Leporello.

Ja, den gode Gud det veed!

Don Juan.

Ei, hvor de forenet trone
 Mærkes Aanders matte Fjed;
 Høit lad alle Strænge tone!
 Aander flyer for Glædens Krone,
 Klangens Magt de bindes ved.

Leporello.

Bravo! smukt det lyder.

Don Juan.

Ikke sandt, slikt Lag Dig fryder?

Leporello.

Jo, jeg ikke slikt fortryder.

Don Juan (viser).

Hvor det skal mig herligt smage.

Leporello.

Levnte han dog lidt tilbage;
 Af, men hvad kan man sig vente
 Af en saadan Appetit?

Don Juan (*assides*).

Jeg nok selv min Gæst maa hente
 Han dog skulde kvæges lidt.
 Tallerken!

Leporello.

Herre!

I oprørt Vand er godt at fiske!

Don Juan.

Fyld Pokalen!

(Leporello skænker, Don Juan drikker.)

Leve salig Generalen!

Leporello.

Jeg det nu for bedst mon agte,
 Sagte, sagte bort at gaae.

Don Juan (*assides*).

Vil man Staklen kun betragte,
 Neppe han af Angst kan staae.

(Skænker et Glas for ham. Musik.)

Leporello.

Altid Mozart mig dog har henrevet.

Don Juan.

Leporello!

Leporello.

Hvad befaler?

Don Juan.

Hør den Knægt, hvor tykt han taler.

Leporello.

Jeg er saa forkjølet blevet,
 Jeg et Ord ei frem kan faae.

Don Juan.

Seer Du Nander frem at stige?

Leporello.

Spot kun ei.

Don Juan.

Du Mar.

Leporello.

De vige

Flux om Matten fra hint Pige,
Naar der' Ord de gav derpaa.

Don Juan.

Troer Du da, mig at befrige
Underværker skal opstaae?

De Forrige. Elvira.

Elvira.

Tiden er kommen,
Fældet er Dommen,
Af Angst og Møde
Fast jeg er kvalt!
Himmelens Naade
Kun kan afbøde,
Hvad jeg Dig spaaede.

Don Juan.

Siig alt! siig alt!

Elvira.

Bee Dig! jeg skuer
Afgrunden aaben,
Hævnende Luer
Om Dig er nær!

Don Juan.

Men jeg har Vaaben
Styrke tillige;
Det, søde Pige!
Kan trodse Alt.

Elvira (tæler).

See, Angsten bringer mig
For Dig i Stovet.

Don Juan.

Men sødt betvinger mig
Taaren, her falbt.

Leporello (affides).
Himmel, han hører ei,
Fræk og bedøvet.

Don Juan (til Elvira).
Forklar mig Din Villie!

Elvira (bønlig).
Før Straffen naaer Dig —
Don Juan.

Tal da!

Elvira.
Ak, frels Din Aand!

Don Juan.
Ei godt Du spaaer mig,
Du hulde Villie!
Men til den naaer mig,
Giv mig Din Haand!
(vil føre hende til Bordet.)

Elvira (river sig fortvivlet løs).
Døden Dig ramme!
Ak, jeg fortvivler,
Skækkeligt bliver Du revet herfra.
Leporello.

Han Intet kuer.
Naar Faren truer,
Tro ei, han iler
Bort derfra.

Don Juan
(Mænkter og drifter, byder hende et Glas, lystig).
Leve hver Flamme!
Piger og Druer!
Mig Livets Glorie omstraalet da!

Elvira (idet hun vil ile ud af Vagdøren, fatter hun tilbage med et Skrig).
Ak!

(hun iler ud af en Sidedør; Døren i Vaggrunden bliver staaende paa Aalen.)

Don Juan. Leporello.

Don Juan.
Hvorfor skreg den Taabe?
Gaae og see, hvad der kan skrækte.

Leporello.

Jeg skulde dog ei haabe —?

(han nærmer sig frugtfuld Døren, der farer et Lyn forbi Nabningen, han springer tilbage.)

Af!

Don Juan (heftig).

Hvad? plager Fanden Begge?

Feige Kryster! Regnskab gjør.

Leporello.

Sligt jeg ei opleved før;

Ikke Dem af Stedet rør.

Marmorstøtten vist sig nærmer,

Mod hans Bælde os Intet bestjærmer.

Opad Trappen alt han vanker,

Snart hans Trin er ved vor Dør,

Hør, hør, hør, hør!

Don Juan.

Bortjag flige dumme Tanker.

Leporello.

Hør, hør, hør, hør!

Don Juan.

Binen vel har gjort Dig ør!

Leporello.

Bee! det banker!

Don Juan.

Ja! det banker!

Gaae dog!

Leporello.

Jeg bæver!

Don Juan.

Vil Du høre?

Leporello.

Af!

Don Juan.

Gaae dog!

Leporello.

Af!

Don Juan.

Feige! selv maa jeg det gjøre,
Om det skal en Ende faae.

Leporello *(affides)*.

Jeg mig fast ei meer kan røre,
Knap kan end jeg opret staac.

De Forrige. Commandantens Gjenfærd.

Gjenfærdet.

Don Juan! Du mig vilde hente,
Ei Du skal dog forgjæves vente.

Don Juan.

Glad jeg seer, Du holder Ordet,
Og at holde mit jeg veed.

Leporello! tillav Bordet!

(Leporello noder.)

Hurtig, gjør det med det Gode!

Leporello.

Herre, af, jeg er frygtelig tilmode.

Don Juan.

Hurtig, hurtig!

Gjenfærdet.

Stand! Dine Fjed!

Den, hvem salig de Himmelske nære,
Kan den jordiske Føde undvære;
Nægt kun ei, hvad min Sjæl vil begjære,
Da skal atter den fare med Fred!

Don Juan *(affides)*.

Hvor utroligt, mit Bryst det beklemmer!

Leporello *(affides)*.

Tusind Angster om Hjertet sig stemmer,
Mine Lemmer fast briste itu!

Gjenfærdet.

Før Kloffen lyder

Og bortkalder mig —

Don Juan.

Ei forstaaer jeg Din Tale endnu.

Gjenfærdet.

Jeg her indbyder
Til Gæst atter Dig.

Don Juan.

Gjerne; at befale Du har.

Gjenfærdet.

Dog haab ei meer at vende
Derfra, Din Sjæl til Vaade.
Men knæl for Gud om Naade
Alt før Din Ende!

Leporello.

O vee! han ei sig lader kue!

Don Juan.

Ei har jeg lært at grue
For svage Styggers Spøg.

Gjenfærdet.

Snart Tiden —

Don Juan.

Hør op at true.

Gjenfærdet.

Er omme.

Leporello.

O Herre! ei hans Harm forøg!

Don Juan

Din Bopæl tør jeg skue,
Jeg komme skal til Dig.

Gjenfærdet.

Giv mig til Pant da Haanden.

Don Juan.

Der den er! — O vee!

Gjenfærdet.

Nu vel!

Don Juan.

Det isned til min Sjæl!

Gjenfærdet.

Frels af sin Nød blot Anden,
Snart Naadens Tid er omme.

Don Juan.
 Hvi vil til mig Du komme?
 Os Intet fælles er!

Gjenfærdet.
 Knæl! bed til Himlen milde!

Don Juan.
 Ei Bøn jeg nu vil spille.

Gjenfærdet.
 Frække! Knæl!

Don Juan.
 Nei!

Gjenfærdet.
 Frække, knæl!

Don Juan.

Nei!

Gjenfærdet.
 Jo!

Don Juan.
 Nei!

Gjenfærdet.
 Jo! jo!

Don Juan.
 Nei! nei!

Gjenfærdet.
 Nu er Din Ende nær!
 (forfvinder; Lørden og Syn.)

Don Juan.
 Er ei et Spil det Hele da?
 Er Du da til, Almægtige?
 Hvad mon den Angest sige vil,
 Som leiver dybt sig her?

Underjordisk usynligt Chor.
 Verden saa brat henriver!
 Dybet velkommen vær!

Don Juan.

Hvor Dødens Slag er vægtige,
 Forbarme Dig, Almægtige!
 Forbarme Dig, forbarme!
 Kun Frist, hvor kort den er!

Leporello.

O bitter Syn at skue!
 Ak, en indvortes Lue
 Fortærer alt den Arme,
 Med et forgiftet Sværd.

Don Juan.

Hvor Dødens Slag er vægtige!
 Forbarme Dig, Almægtige!

Chor som før.

Evigheds Bælde feirer!
 Dybet velkommen vær!

Don Juan.

Ak!

(Han synker ned om. Torden, Lyn, Ildstuer vise sig.)

Leporello.

Ak!

